

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.

1927.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

4. szám.

„Azoknak, kik Istent szeretik, minden javukra van.”

Róm. 8, 28.

A Szentírás ígéretei a hívók nagy kincsét alkotják. A valóságban ezen kijelentések az Isten végrendeletét képezik az ő gyermekei számára. Hűsége, igazságossága és szeretete elég biztosítékát képezik annak, hogy Isten minden ígértét az utolsó betűig be fogja váltani.

Ezen ígéretek között vannak olyanok, melyek az örökkévalóságra vonatkoznak és csak az eljövendő életben találják meg tökéletes beteljesedését, mint pl. a Jel. 7, 16. 17-ben adott ígért: «Nem éheznek többé, sem nem szomjuhoznak többé; sem a nap nem tűz reájuk, sem semmi hőség: Mert a Bárány, aki a királyi széknék közepette van, legelteti őket és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.» A Szentírásban vannak azonban olyan ígéretek is, melyek már a jelenlegi életre is vonatkoznak, s melyekben való hit minden Isten-gyermekélelőjogát képezi. Milyen vigasztaló pl. azon ígért: «Imé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.» Mát. 28, 20. vagy az És. 54, 10-ben adott ígért: «Mert a hegyek eltávoznak és a halmok megrendülnek; de az én irgalmaságom tőled el nem távozik és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.»

Aki Isten eme kincses-tárházát szorgalmasan átkutatja, elrejtett kincseket fog találni benne és a meunyei Kanaán felé való vándorútjában sohasem fog szűkölködni lelki táplálékban; lesz néki, kioszthat belőle és még mindig gazdagon marad néki! Az élet minden megpróbáltatása számára ta-

lál itt olyat, amire épen szüksége van; legyen az bátorítás, vigasz, türelem, remény, szeretet vagy akármi egyéb. Itt gondoskodott Isten minden elképzelhető lelkibetegség megfelelő orvosságáról, «balzsam»-áról. Ezt szem előtt tartván, nem kell-e beismernünk, hogy lelki szárazságunknak oka tisztán saját hanyagságunk? Mivel az isteni kincses-tárházra nem fordítanak elegendő figyeimet, sokan nem tudnak a hit csecsemőkorából kinőni, lelki tekintetben törpék maradnak és mivel nem fogadják el a feljűk nyujtott adományokat, nem egy örömtől fosztattnak meg keresztényi életűkben, melyet egyébként élvezhettek volna. A lelki erő hiánya azután ennek szükségzerű következménye. Miként a méhek mézet szívnak ki a virágból, úgy kutasunk mi is a Szentírásban lelki táplálék után, mely edesebb a méznél, a lépesméznél is.» Zsolt. 19, 11; 119, 103.

Igy feliratul választott szövegűnk ígérete is gazdagon tartalmaz vigaszt számunkra és alkalmat ad az Isten magasztalására. «Tudjuk pedig hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.»

Ez elsősorban olyan ígért, amely a jelenvaló életre vonatkozik. Ha közelebbről tekintjük, akkor úgy fogjuk találni, hogy életűnk minden körűlműnyeire, sőt még az élet elképzelhető legcsekélyebb dolgaira is vonatkozik ezen ígért. Azonban csak azoknak szól, «akik az Istent szeretik.» A Biblia az emberek két osztályáról beszél; olyanokról, akik az Istent gyűlölik és olyanokról, akik az Istent sze-

retik. Mig Isten azoknak a gonoszságát, akik «ok nélkül» (Ján. 15, 25.) gyűlölik őt megbünteti «a fiakban harmad- és negyediziglen» addig az őt szeretőkről azt mondja: «de irgalmasságot cselekszem ezeriziglen azokkal, akik engem szeretnek és az én parancsolataimat megtartják.» 2. Mózes 20, 5. 6. Habár Isten minden embert, még ellenségeit is szereti azokkal, akik őt szeretik, a szeretetnek mégis egy szorosabb láncával van összekötve. Ezek az ő különleges oltalma alatt állanak és állandó védelmének, valamint irányításának örvendenek. Velük megvan a maga különleges terve, melynek utjai és gondolatai az égnél is magasabbak. És. 55, 8. 9. Kegyelemteljes gondviselésében olyanról gondoskodott az ő számukra, «amit szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve el sem gondolt.» 1. Kor. 2, 9. Ez egészen biztos, mert ő mondja: «én szeretem azokat, akik engem szeretnek.» Péld. 8, 17.

Mit mond tehát azoknak, akik «szeretik őt?» Azt, hogy minden dolognak javukra kell szolgálnia. Ezt olyan határozottan mondja, hogy kétség nem férhet hozzá. Itt nincs «talán.» Ez az ígére, nemcsak néhány, nem is sok, de minden dolgot magába zár. Tehát minden tapasztalatot, minden csalódást, minden szenvedést és minden megpróbáltatást, sőt minden gonoszra való kísértést is; minden nyereséget, minden veszteséget, szóval mindent, akár jónak, akár rossznak látszik is a mi szemünk előtt. Lehetséges az, hogy mindezek tényleg javunkra szolgáljanak? Talán éppen valamely szomorú tapasztalatodra, veszteségedre vagy életed nagy fájdalomára gondolsz e sorok olvasásánál és kétellyel kezded gondolni ezen ígéretre. Talán valakihez olyan földi kötelékkel vagy odakapcsolva, melyről azt véled, hogy az lelki fejlődésedre rendkívül hátrányos; vagy talán a házastársad hitetlen, esetleg családodban, sőt gyülekezetedben sem megy minden úgy, amint te azt szeretnéd és feljajdulsz emiatt: «Ó csak már egyszer jobb lenne!» Talán különleges keresztet kell hordanod, betegségek és egyéb csapások sűrűn látogatnak és szabadulás után vágyakozol. Kétkedél Isten szeretetében és nehezedre esik elhinni, hogy azoknak, akik az Istent szeretik, tényleg minden javokra van. De ne kételkedjél, Isten ígéje nem hazudik; igaz és való az, mely vigaszt nyújthat neked. «Miért csüggedsz el lelkem és nyughatatlankodol bennem? Bízál Istennel, mert még hálát adok én néki az ő orcájának szabadításáért.» Zsolt. 42, 6.

Gondold meg legelőször is azt, hogy te mint

Isten gyermeke az ő különleges irányítása és vezetése alatt állasz. És. 58, 11 ben olvassuk: «Vezérel téged az Ur szüntelen» s ez a vezetés megszakítás nélküli és állandó. Dávid, aki szintén védett ennek az irányításnak mondotta: «az igazság örvényein vezet engem, az ő nevéért.» Zsolt. 23, 2. 3. Bizonyára gyakran énekeltek már szellemülten ezt az éneket:

«Őh ő vezet az égi szó; kegyelmes és vigasztaló
Őh ő vezet mindenfelé; megtart, megóv Isten keze
Híven vezet és biztatón; minden helyen, minden

[nap]

Mint tanítványa követem, az Ur vezet hűségesen

Nos vizsgálj meg szivedet, hogy állandó tudatában voltál-e ezen isteni vezetésnek, hogy örvendeztél-e annak. Izrael isteni vezetéséről szólva, a következőket mondotta Mózes: «Körvettette őt, gondja volt rá, őrizte, mint a szeméremnyét. Mint a fészken felrebbenő sas, fiai felett beg, kiterjeszti felettök szárnyait, felveszi őket tollain emeli őket.» 5. Móz. 32, 10—12. Ist megígérte: «Bölcsé teszek és megtanítalak téged az útra, amelyen járj; szememmel tanácsollak téged.» Zsolt. 32, 8.

Mivel Isten, a nagy nevelő, megígérte neked vezetését, kétségtelen, hogy atyái szemei állandó rajtunk függenek és az ő beleegyezése nélkül egyetlen csapás sem közelítheti meg lakhelyünket. Minden körülményt kezében tart és amint ő azt jó látja, úgy fog meghagyni mostani életviszonyaid között, vagy mások közé fog juttatni bennünket. A mi részünkről nincsen másra szükség, minthogy szeressük őt, adjuk át magunkat neki és olyan alkalmazkodók legyünk az ő kezében, miat agy edény a cserepes kezében.

Isten vezetésének magas célja van. 1. Th. 5, 9 ben olvassuk: «Mert nem haragra rendelt bennünket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget nyerjünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.» Vallj az üdvösségre vezetni, valóban magas és magas cél. Isten célja gyermekeivel még ennél is magasabbra tör, mert eleve elrendelte, «hogy azok Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek!» Róm. 8. A bűn által elhomályosított Isten képét kell bennünk ismét helyreállítani. Ezt a célt szolgálja az ő vezetése: Minden körülménynek, eseménynek, jó és rossznak, árnyak, fénynek ennek a célnak szolgálatába kell állíttatnia. Az Isten hatalma, ereje és bölcs előrelátása képes erre.

De menjünk egy lépéssel tovább. Bizon

emlékszel keresztényi életedben olyan tapasztalatokra és eseményekre, amelyek elszomorítottak, lelki erődöt gyengítették, Istenben való örömet csökkentették és borút borítottak lelkedre. Iszonyodva tekintesz vissza életednek ezen szakára és életed ballépéseinek nézed ezeket. Isten évek során folytatott fáradságos munkáját rendítetted meg egyetlen csapásoddal. Az okozott kár elszomorít téged és szeretnéd azt jóvátenni; és tisztában vagy azzal is, hogy mindennek nem az Isten, hanem önmagad vagy valamelyik embertársad az oka.

Olvastam egy könyvben, hogy mikor a híres szobrásznak Thorwaldsennek mesterműveit behajózták azon célból, hogy Rómából Dániába szállítsák azokat; a kirakodásnál történt, hogy az egyik gyönyörű márványszobor kicsúszott a kötélből és éppen a vámház előtt darabokra törött. Mire a szobrász szomorúan mondotta: «Homlokom verejtékével faragtam ki, száz és száz mérföldnyi utat épen tett meg a tengeren, és éppen a célnál lett összetörve.» Érthető volt a szobrász elkeseredése, de mennyivel nagyobb volt az Isten fájdalma, midőn az ő teremtésének koronáját a bűn szétrombolta; és milyen elővigyázatosnak kell lenni, hogy az Isten szeretetének és kegyelmének műve ismét össze ne töressék.

Ha te kedves testvérnőm vagy atyámfia valami elszomorító tapasztalatra tekinthetsz vissza keresztényi életedben, akkor ismét rendbe kell jönnöd az Isteneddel. De nem szabad mindent elvesznetnek tartanod és semmi körülmények között sem szabad elcsüggedned. A fentebbi ígéletben azonban az a legértékesebb, hogy Isten minden dolgot, tehát azokat is melyeknek nem kellett volna szükségszerűen érinteni bennünket, úgy irányít végtelen szeretetében és kikutathatatlan bölcsességében, hogy az végeredményben mégis javunkra válják. Ez annyira szilárd tény, annyira bibliai igazság, hogy Pál azt mondja: «Tudjuk.»

Szemléljük csak kissé József életét, mint erre vonatkozó példát. Szerette az Istent és atyja Izrael, mint legfiatalabb gyermekét legjobban őt szerette az összes testvérek közül. Azzal is kitüntette őt atyja testvérei közül, hogy külön tarka ruhát készíttetett neki. 1. Móz. 37, 3. Mi emberek könnyen hajlunk arra, hogy azokat, kikhez különösen vonzódunk, akik terveinknek és gondolatainknak megértéssel adóznak akik velünk harmóniában vannak, hogy azokat kiemeljük és kitüntessük, de éppen ezáltal hívják ki mások irigységét. Bár az ilyen

előnyben részesítés önmagában véve nem rossz és rendesen jó következményekkel is jár és akiket ebben részletünk még különös veszedelmeknek is tesszük ki; az ilyen mégis egyúttal jellempróba is azok számára, akik háttérbe szorítva érzik magukat.

József testvérei nem állották ki ezt a jellempróbát. «Mikor pedig láták az ő bátyjai, hogy atyjuk minden testvére közt őt szereti a legjobban, meggyűlölnek vala és jó szót sem birnak vala hozzá szóllani. . . . Irigykednek vala azért rá az ő bátyjai.» 4. 11. v. Az ő vétkeik miatt nehéz és súlyos megpróbáltatások érik Józsefet. Verembe vetik, majd egyiptomi rabságba adják el őt, ahol tisztasága miatt és azért, mert Istenét jobban szerette, mint a mulandó kéjt és örömet, börtönbe jutott. «A lábait békóba szorították, ő maga vasban járt vala. Mindazideig, amíg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt.» Zsolt. 105, 18. 19. Milyen kemény leckét kellett Józsefnek megtanulnia és pedig az ő testvérei vétké következtében! Mit tettek volna mások az ő helyében? Talán telve lettek volna keserűséggel és bosszúért lihegtek volna. Mennyien elkeserednek, ha valami jogtalanságot tesznek velük és olyan indulatokat mutatnak ki, melyek egyáltalán nem keresztényiek. De József nem így cselekedett! Miben van az ő erejének és jóakarátának a titka? Mert Isten mindenütt vele volt és mert életében nem az emberek kezét hanem mindenkor Isten kegyelmes karját látta. Ezt kifejezésre is jutatta, midőn évek multán felismertette magát testvérei által. 1. Móz. 45, 4. 5-ben olvassuk: «Mondá azért József az ő atyjafiainak: Jöjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor mondá: Én vagyok József a ti testvéretek, kit eladtatok vala Egyiptomba. És most ne bánkódjatok és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok, mert a ti megmaradástokért küldött el Isten engem ti előttetek.» . . . «Siessetek és menjete fel atyámhoz és mondjátok neki: Ezt mondja a te fiad József: Isten engem egész Egyiptomnak urává tett, jöjj le énhozzám, ne késsél.» 9. v. Később pedig mikor atyjuk meghalt és fiai attól féltek, «hátha gyűlölni fog minket József és visszaadja nekünk mindazt a gonoszt, amit rajta elkövettünk.» Ezért József elé lépve mondták: «Kérünk téged bocsásd meg a te atyádfiainak vétkét és bűnüket, mert gonoszúl cselekedtek te ellened.» 1. Mózes 50, 15 - 17. Mit tesz József? «József pedig sír vala, mikor ezt mondák neki. Járulának pedig ő hozzá az ő testvérei és leborulának előtte és mondanak:

Imé mi a te szolgálid vagyunk. József pedig mondá: Ne féljetek, avagy Isten gyanánt vagyok é én? Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy mint ma, hogy sok nép életét megtartsa. Most annakokáért ne féljetek: Eltartalak én titeket és a ti gyermekeiteket. És megvigasztalá őket és szívökre beszéle.» 8—21. v.

József bizott az Istenben, aki mindenkor vele volt. Emberek léphettek Isten és ő közéje és befolyásolhatták külső életfolyását, emberek okozhattak néki megaláztatásokat és megpróbáltatásokat, vagy hozzájárulhattak felmagasztalásához is, mégis mindenben csak az Istent látta. Rajta csüggött teljes szívéből és türelmesen várta művét. Teljes odaadásal végezte a mindennap feladatait míg nagyobb felelősséggel lett felruházva. Az ő szenvedéseinek iskolája hozzájárult ahhoz, hogy olyan keresztényi tulajdonságok és erények fejlődjenek ki benne, melyek az ország atyjává tették őt. Éppen József példája mutatja, hogy akik Istent szeretik, miképen válhatnak azoknak minden a javukra.

Csodálatos és rendkívül vigasztaló tény az, hogy azoknak, akik az Istent szeretik a gonosz szándékú és rossz akaratú dolgok is javukra szolgálnak. Isten kezében ezek akkor olyan nevelő eszközök, melyeket arra használ fel, hogy gyermekeit teljesen megtisztítsa a bűn salakjától. Zsolt. 105, 19. «Nyilvánvaló, hogy a kísértés az az áldott eszköz, melyet felhasznál Isten a mi tökéletesítésünkre; ezáltal Sátán saját fegyverei önmaga ellen lesznek fordítva és mi felfogjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik miképen válhatnak minden, még a kísértés is hasznukra,» mondja egy keresztény író. Itt teljesebbé válik a valóságban az a Budháról szóló hagyomány: «Budha ellenségei egyszer köveket dobáltak utána, de minden utána dobott kő a monda szerint egy-egy rózsává változott.»

Mit tegyünk hát?

Két szöveg tanít meg erre bennünket. Az első Zsolt. 31, 24-ben áll: «Szeressétek az Urat mind ti ő kedveltjei.» A másik Ján. 15, 4-ben van feljegyezve: «Maradjatok énbennem.» Mindaz amit nekünk kell tennünk nem egyéb, mint bensőséges szeretettel összeköttetésben kell állanunk az Istennel; benne kell maradnunk, mindenben az ő kezét kell látnunk, és emberek közbelépése által meg ne tévesztessük magunkat. A keresztényi életben onnét származik minden ballépés, mert Krisztust szem elől tévesztik. Csak hibákkal telt embereket látnak ma-

guk előtt, megbotránkoznak hibáikban, helyet adnak a keserűségnek, gyakran mondják, hogy az ördög nem hagy nekik békét és kinozza őket. Nem látják többé az Isten kezét és éppen azok a dolgok, melyeket Isten gyermekei nevelésére akar felhasználni; a körülmények, szenvedések, emberek és kísértések elviselhetetleneknek lesznek mondva és érezve. Nincsen e igaza itt is az Irásnak mikor mondja, hogy Isten nagy dolgokat cselekszik és az emberek mégsem értik meg őt? Jób 37, 4. Arra van tehát legfőbb szükségünk, hogy Istent teljes szívből szeressük és mindenben az ő irányító kezét lássuk. Spurgeon a következőket írja egyik könyvében: «Gondoljatok Gilpin Bernátra, az észak apostolára. Börtönbe vették és Londonba szállították, hogy ott mint eretneket kivégezzék. Utközben leest a lóról és eltörte a lábát. Üldözői, akik ismerték azon szokását, hogy mindenre ezt mondotta. «Mindem az én javamra válik,» most gúnyolódva kérdezték tőle: «Talán ez is javára szolgál?» Szelíd módon válaszolta, hogy egyáltalán nem kételkedik abban, miszerint ez is annak fog bizonyulni. Gilpinnek igaza lett. Balesete következtében utazása elhúzódott és őrizői éppen aznap érkeztek meg Londonba, melyen Mária királynő meghalt. Midőn Highate Hillre értek hallották a harangokat zúgni és megtudták, hogy Erzsébet lépett a trónra. Elkésett tehát az elégetésről. Eltörte ugyan a lábát, de megmenekedett a tűzhaláltól.»

Segítsen Isten mindnyájunknak minden időben feltekinteni «Jézusra hitünk fejedelmére és bevégezőjére» hogy bátorságunkat el ne veszítsük és el ne lankadjunk. Zsid. 12, 2. 3. Ugy képesek leszünk felismerni működését saját életünkben és hitéletünket ingadozás nélkül fogjuk folytatni.

«Ha Isten valósággá lett számunkra — írja egy másik keresztény író — és mindent az ő engedelmével és az ő kezéből nyerünk, akkor mindennütt találhatunk okot az örömrre, még ott is ahol más emberek fájdalmat és szomorúságot mutatnak. Látjuk a sötét felhőkön keresztül a kék eget és éneket hallunk a legsötétebb éjszakában is. Akkor mi együtt fogjuk énekelni a költővel:

«Ha csendes vizeken hazánkba hajóznak,
Ha vihartól megóvsz minket, magasztalunk Urunk;

De ha vihar jön is s bárhogy hányattassunk,
Áldott a vihar, mely által hozzád közelb jutunk!

Adj erőt óh Uram, hogy folyton rád nézzünk,
Hogy szélesedben és viharban Téged követhessünk!

Voigt Miksa

Krisztus kezében öt kenyér elegendő volt a sokaság megvendégelésére.

Krisztus a Genézaret tavánál tanított. A nép nem fáradt bele szavainak hallgatásába. Beszéde oly egyszerű, érthető és jóltevő volt, hogy hallgatói előtt úgy tűnt fel, mint valami gileádi balszam. Kezének gyógyerejű érintése által a betegek visszanyerték egészségüket, a haldoklók életüket. Úgy tetszett nekik, mintha a menny lejött volna a földre, s így nem is gondoltak az étkezésre.

A nap nyugaton már lenyugvóban volt, de a nép még mindig nem tett előkészületeket a távozásra. Végül is maguk a tanítványok járultak Krisztushoz azzal a kéréssel, hogy bocsássa el a tömeget önmaguk érdekében, hiszen messziről jöttek és egész nap semmit sem ettek; talán a körülfekvő falvakban találnak még valami ennivalót. Jézus azonban azt felelte nekik: «Adjatok nekik ti enniök.»

Azután Filephez fordulva mondotta neki: «Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek.»

Filep szétjáratta tekintetét a hullámzó sokaságon, azonban már eleve meg volt arról győződve, hogy ilyen nagy tömeg számára lehetetlen ételt előteremteni. Azután így felelt: «Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindenikük kapjon valami keveset.» (200 dénár = 200 pengő.) «Van itt» — mondta András — «egy gyermek, akinek van öt árpakenyere és két hala; de mi az ennyinek?» Jézus úgy rendelkezett, hogy hozzák azt elébe. Azután megparancsolá tanítványainak, hogy ültessék le népet. Miután ez megtörtént kezébe vette az ételt «és szemeit az égre emelvén, hálákat ada; és megszegvén a kenyereket, adá a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak. És mindnyájan evének és megelégedének; és felszedék a maradék darabokat, tizenkét teli kosárral.»

Krisztus isteni hatalommal egy csodát vitt véghez, midőn jóllakatta a sokaságot; azonban az eledel a lehető legigénytelenebb volt. Kenyér és hal a galileai halászok mindennapi eledele volt.

Ugyanígy megtehetette volna Krisztus azt is, hogy bő, gazdag lakomát rendez számukra; de az étvágy kielégítésének ilyen módja nem tartalmazott volna számukra egyúttal hasznos tanítást is. Ezen csoda által azonban Krisztus éppen az egy-

szerűséget akarta tanítani. Ha az emberek ma is, mint Ádám és Éva kezdetben, egyszerűen és a természet törvényeinek megfelelően élnének, akkor minden embernek lenne elegendő ennivalója. Csupán az önzés és élvvágy hozta létre a bűnt és nyomort: az egyik oldalon a kicsapongást, a másik oldalon a szükségletet.

Krisztus nem a jólét kielégítése által akarta a népet magához vonzani. Az egész nap fáradozásban megéhezett népnek mégis bizonyítékát adta ezen egyszerű eledel által hatalmának és a mindennapi eledelről való gondoskodásának. A Megváltó nem ígérte meg követőinek e világ javait; sokkal előbb érheti őket a szegénység és nélkülözés. Ennek ellenében azonban szavát adta annak a biztosítékául, hogy szükségleteik ki lesznek elégítve és valami olyant ígért, ami értékesebb minden földi kincsnel: s ez az ő jelenlétének maradandó vi gasza.

Midőn a sokaság jóllakott, sok volt még az ételmaradék. Ekkor megparancsolá Jézus tanítványainak: «Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.» Ezen szavakkal Jézus többet akart annál mondani mint, hogy az eledelt kosarakba rakni. Szavai kétoldalú tanítást tartalmaznak. Egyrészt azt akarja Krisztus mondani, hogy semmit sem szabad eltékozolni. Ne engedjünk semmi ideigvaló előnyt elveszni, ne hanyagoljunk el semmi olyat, ami egy embertársunk javát szolgálhatná, hanem gyűjtsük össze mindazt, ami enyhítheti az éhezők szükségét ezen a földön. Másrészt azt akarja Krisztus ezzel mondani, hogy ugyanezzel a gondossággal kell a mennyei kenyeret is összegyűjtenünk, ha a lélek szükségét enyhíteni akarjuk. Nekünk Isten Igéjéből kell élnünk. Egyetlen szavának sem szabad elvesznie! Egyiket sem szabad elhanyagolnunk, mert mind az örök üdvösségünket érinti. Ezért nem szabad egynek sem haszontalanul a földre esnie.

Ezen kenyerek csodája arra is tanít bennünket, hogy Krisztussal függő viszonyban vagyunk. Midőn Krisztus az ötezet megvendégelte, nem volt kéznél eledel. Látszólag az erre való eszközök sem állottak rendelkezésére. Az ötezer főnyi sokasággal így állott ott a pusztában; nem is számítva a

gyermekeket és asszonyokat. Nem ő szólította fel a tömeget, hogy ide kövessék őt. Csupán azért jöttek meghívás és parancs nélkül, mert szívesen tartózkodtak a közelében. Most azonban távol voltak kunyhóiktól és a sötétség már beköszöntöbén volt. Sokan voltak az olyanok is, kiknek pénzük sem volt az eledel vásárlására. Ő azonban 40 napig bőjtölt érettük a pusztában; ezért nem akarta őket éhesen haza bocsájtani.

Isten vezette Jézust arra a helyre, ahol állott! Tehát elvárta a mennyei Atyától, azon eszközöket, melyek az előtte levő szükségből kisegítik őt. Nehéz helyzetbe kerülve így bizzuk magunkat mi is Istenre. Minden szükségünkben segítségül hívhatjuk őt, mert minden időben kiapadhatatlan segélyforrások állanak néki rendelkezésére.

Ezen csoda elvégzésénél Krisztus az Atyától nyerte az eledelt; ő közölte ezt a tanítványokkal, akik a népnek adták azt át, a nép pedig egymás között osztotta el. Akinek közössége van Krisztussal, az így fogja elnyerni és másokkal közölni az élet kenyerét. Krisztus ma is elrendelte tanítványainak, hogy áldásait az embereknek közvetítsék.

Midőn a tanítványok meghallották azon utasítását: «Adjatok nekik enni» azonnal minden lehetséges nehézségre kellett gondolniok. Azért kérdezték: «Menjünk és vegyünk nekik eledelt?» Mit mondott azonban nekik Jézus? «Adjatok nekik enniök.» A tanítványok mindent, amijük csak volt Jézushoz vittek; ő azonban nem szólította fel őket az evésre, hanem a tömeget szolgáltatta ki velük. Ezalatt az eledel Jézus kezében megsokasodott,

s így a tanítványok kezei is újból és újból megteltek, csak Krisztus felé kellett azokat kinyújtaniok. A kicsiny készlet elegendő volt mindnyájuknak. Midőn a sokaság már jóllakott, a tanítványok is ettek Jézussal együtt az értékes mennyei eledelből.

Hányszor elbátortalanodunk mi is, hogyha látjuk mily sok minden hiányzik a szegényeknek, szükséglátóknak és tudatlanoknak? Azt kérdezzük magunktól: Mit segíthetnek csekély eszközeink és gyenge erőink ezen rettenetes szükséggel szemben? Ne engedjük-e át ezen munkát inkább egy nagyszabású zseninek, vagy pedig egy hatalmas társadalmi mozgalomnak? Krisztus azonban azt mondja: «Adjatok nekik ti enniök.» Mi egyszerűen használjuk fel a rendelkezésünkre álló eszközöket, időt és képességeket. Ez azt jelenti, hogy vigyük a mi kenyereinket Jézushoz.

Ha segélyforrásaink nem is elégségesek ezek étkeztetésére, mégis elég lehet egy számára. Krisztus kezében mégis sokakat megeléghet. Mi csak a tanítványokhoz hasonlóan adjuk azt, amink van. Krisztus meg fogja sokasítani az adományt. A vele szemben tanusított őszinte és egyszerű bizalmat meg fogja jutalmazni. Így fog még nem egy szűkösen látszó készlet gazdag megvendégelésnek bizonyulni.

«Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat... Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét, hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek.»

W. E. G.
Albrecht József

Az ima jelentősége és feladata.

A legnagyobb, amit Isten vagy ember dolgában cselekedhetünk, az ima. *Ez nem az egyedüli, de legnagyobb eszköz.* Ezen földnek azok az igazi nagyságai, akik imádkozni tudnak, nem olyanok, akik ezen hatalmat megmagyarázni képesek, vagy akik állítják, hogy hisznek az ő erejében, hanem olyanok, akik arra időt szánnak és imádkoznak. Ezek azok, akik manapság legtöbbit tesznek Isten ügyében s jobbára csak nekik köszönhető, hogy a mi öreg földünk még egy kevés ideig fennállhat. Minden imánál két elem jön számításba:

1. Az Isten — aki ad.
2. Az ember — aki vesz.

Az ima megnyitja az egész földet munkálkodásunk számára.

Egy szellemi kapcsoló.

A villamosság egy csodálatos elem. Többnyire mint a fizikához tartozó tárgy lesz kezelve; tulajdonképpen azonban a természetörökhöz számíthatna és e mellett sok tulajdonsága van, mely a szellemivel közös. Azok, akik a legtöbbet foglalkoznak vele, elismerik, hogy legkevésbé értik, tulajdonképpen miből áll. Megtanulták azon törvényeket, melyeknek alapján a villany kezelve lesz, ennek következtében fel lehetett használni az em-

berek szolgálatában a tulajdonképeni lényeg ismerete nélkül is.

Az ú. n. erdőállomásokon, ahol a villamosság az emberek számára használhatóvá tétetik, találta-tik egy helyiség, ahol sok kapcsolókészülék van. Egy ember létrehozhatja itt a kapcsolatot, ha egy kis fogantyút megforgat. Ezen semmiségnek látszó cselekedet egy erőt helyezett folyamatba, amely az összes drótokon átáramlik s talán a városnak nagy részét bevilágítja, kocsik, gyárak jönnek mozgásba. Ezen ember szolgálata nyugodt, csendes és prózai, de az általa előidézett hatás óriási. Mi is a villamosság? Egy folyadék? Kívül vagy belül folyik a dróton? A szakemberek azt felelik erre, hogy nem tudják. De a törvények, amelyeknek engedelmességek, ismeretesek és közel mindenható erővel bírnak.

Egy ilyen kapcsolóhelyiség a szellemi téren a mi imaszobánk, melyet bárki berendezhet magának. Ő képes megegyezve a természet törvényeivel a szellemi világban a kegyelmes, meggyőző és ellenállhatatlan isteni erőt megoldani vagy megkötni.

Senki sem képes megmagyarázni, hogyan, miért lép egy fogantyú fordítására 100 és 1000 kerék és gép egyszerre működésbe. Mégis tudjuk, hogy ez megtörténik és ez a tudás kormányozza az emberek mozgását. Így van az imával is!

A keresztyén életnek két oldala van:

1. Külső.
2. Belső.

Az emberek többnyire azt gondolják, hogy a külső része a fontosabb (tapasztalatok, szolgálatok, adás, tevés, a létért való harc).

Azonban a *belső* része mindezen érdeket magában foglalja. Az olyan ember Istenért, — nem! — Istennel dolgozik, mert imádkozik. Imára szükség van a nagy harcban való győzelem végett. Sátán továbbra is fenn akarja tartani uralmát a földön s az legjobban sikerülhet neki, ha az akaratot befolyásolni képes.

Azon út, melyen keresztül Isten az emberekhez közeledik, az emberi sziveken keresztül vezet.

«Isteni szempontból tekintve az ima egy összekötő út közötté és az ő ellenséges földön tartózkodó szövetségesei között.

Az ima három alakja:

1. Közösség.
2. Kérés.
3. Másokért való kérés.

Az imának legmagasabb pontja a harmadik.

Ez ráirányítja a figyelmet a közvetítés azon módjára, midőn olyanért könyörgünk, aki tőle vagy eltávolodott, vagy pedig különös segítségét szükségeseli.

Az ima jelentősége nagyjából az, hogy az ember életadó összeköttetésben áll a győzővel (János 14, 30).

Hogyan ad Isten? (Jer. 33, 3; Zsoltár 50, 15). Máté 7, 7.)

Az emberek háromféle módon járnak el a jótevő cselekedeteknél:

1. Az egyik ad, mert befolyásolva lett rá.
2. A másik ad, mert kérnek tőle.
3. A harmadik keresi az alkalmat, hogy ad-hasson.

Ezek közül csak a harmadikkal hasonlíthatjuk össze Istent, ha egyáltalán találhatunk hasonlatot. Bár ő keresi, hol enyhítheti legjobban a szükségét, adományát mégis bizonyos feltételhez köti, nem akarván, hogy ez talán kárára szolgáljon az illetőnek. Ha az ember hozzá kiált, megsegíti őt.

Befolyásoltatik Isten az ima által?

Igen és nem!

Az ima minden bizonnyal befolyásolja Istent. Nem befolyásolja azonban az ő szándékát; csupán kezelési módját. Minden, amiért imádkozva lett, szándékában volt azt Istennek megcselekednie. Semmit sem cselekszik azonban a mi beleegyezésünk nélkül.

A legnagyobb kérés: «Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod; szabadíts meg minket a gonosztól.»
Gordon után.

Embertársainkkal való érintkezéshez.

1. Vigyázz, nehogy magad zárd be az ajtókat önmagad elől ezáltal, hogy a te saját lelkiállapotod, barátaid magatartásának zsinórmértékéül használod.

2. Ha bepillantást nyertél barátod szívébe, akkor ne kezdj hozzá rögtön a bírálgatáshoz... Bíz ezt csak valaki másra, aki náladnál jobban ért hozzá.

3. Csak a te benső élményeid adnak néked jogot a szóra és tetterre. Benső indítás nélkül való cselekvés vagy hazugság vagy pedig fogalkozás.

4. Senkit se hagyj fekvé az út porában, hogy a többiekkel együtt gyorsabban előre juthass.

5. Nem az a fontos, hogy annyi külső tudással rendelkezél, mint barátaid, hanem, hogy céltudatosan jársd utadat.

6. Ne azért keresd valakinek a gyenge oldalát, hogy megsebezhesd őt, hanem hogy gyógyíthasd azt.

7. Ha igazi lelkipásztor akarsz lenni, akkor finom tapintószerkezettel kell bírnod; mert a legmélyebb, legszentebb és legelrejtettebb dolgokat nem lehet és nem is akarják kimondani. A szemekből lesz kiolvasva és hallgatva lesz megértve.

«Führerhilfe»

Belmisszió.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

A sötétség országaiból.

Éppen afrikai missziókon keresztül való négy hónapos utamról tértem vissza és az ottani munka még élénken szemeim előtt lebeg. Nem könnyű dolog misszionáriusainknak szüleiket, szeretteiket és hazájukat elhagyni. Afrikában sokféle nehézséggel találkoznak és gyakran kicsiny, piszkos házikókban kénytelenek lakni, kevés butordarabbal és a legcsekélyebb kényelem nélkül. Bűn, szegénység és lelki sötétség által körülvéve, csak ritkán találkoznak hittársakkal. Gudmundsen testvérek, akiket meglátogattunk, négy év óta nem láttak már egyetlen adventistát sem. Azonkívül rettenetes betegségek uralkodnak odakin, mint pl. malária, vérhas és tifusz. Legutóbb két afrikai misszionáriusunk betegedett meg tifuszban és maláriája csaknem valamennyiüknek volt. A kedves Helbig testvérnőnk, aki csak a múlt év februárjában utazott ki Libériába, csak meghalni tért vissza hazájába. Nagy veszteség ez úgy a misszió, mint a hozzátartozók részére. Csak most vettük azt a szomorú hírt, hogy Jensen testvérek két kis gyermeke Abessziniában, vérhasban meghalt. Az apa ez időben éppen Müller és Bergman atyafiakkal együtt távol volt. Jensen testvérnő tehát egyedül volt gyermekeivel, csupán Müller testvérnő volt mellette.

Misszionáriusaink «könnyek között vetnek». Szenvedések közepette munkálkodnak, — de nem hiába, mert Isten megáldja munkájukat. A syriai misszióban a múlt évben 34 lélek lett megkeresztelve. Egyiptomban mind többen és többen jönnek az igazsághoz. Abessziniában mindenütt nyitott ajtókat találunk. Müller atyafi jelenti, hogy egy új

ország részben kezdték meg ismét az orvosi missziómunkát. A kelet- és nyugatafrikai missziókon több lelket nyerünk meg, mint bármikor annak előtte. Több mint 11,000 tanuló van iskoláinkban és ebben az évben több mint 1000 lélek lesz megkeresztelve. Perzsiában is, ahol Oster atyafi és munkatársai dolgoznak, szépek a kilátások.

A legutolsó három évben 76 misszionáriust küldöttünk ki az európai Divízió misszióterületeire. Rövid idővel ezelőtt öt fiatal úmet atyafi utazott Egyiptomba és a környező arab területekre. Steffen testvérek jelenleg Transjordániában vannak és ott jó munkát végeznek.

Libériába is küldtünk két német munkást, akik új állomáson veszik fel ott a munkát. Nemsókára Hessel atyafi megy a keletnémet Unióból Abessziniába, továbbá két betegápolónő is; az egyik Németországból, a másik Svájból, még többeket akarunk kiküldeni, mert ez a munka megérdemli, hogy szívvel-lélekkel mellette legyünk.

Nagyrészt az aratási munkától függünk és ez úton kérjük testvéreinket, hogy ez évben mindenütt a tőlük telhető tegyék meg. Misszióadományaink ebben az évben nem nagyon növekedtek meg, de reméljük ez évben az A. H. M.-ban mindenki többet fog tenni, mint az elmúlt évben. Lehetséges, hogy nem minden esetben könnyű dolog iratainkat terjeszteni, de misszionáriusaink számára még nehezebb azon forró égőv alatt élni és az őket környező veszedelmek közepette Afrikában működni. Ők ott egészségüket és életüket áldozzák fel. Mi áldozzuk nekik imáinkat és adományainkat. Midőn elhagytam Afrikát, a bennszülött testvérek arra kértek, hogy köszöntsem köszönetüket, amiért misszionáriusokat küldtünk közéjük. A misszionáriusok pedig arra kértek, hogy szeretetüket, önfeláldozásukat és imáikat az ide A. H. Munkával köszönjük meg.

Christian I. H.

Egy tapasztalat.

N. G. testvérünknek N. községben adventistahite miatt sokat kellett szenvednie. Nyáron át eséllyel szokta keresni kenyerét, de amióta adventista lett a falu két cséplőgéptulajdonosa inkább az idegenből hozatott gépészt, semmint őt foglalkoztassák. Ennek folytán testvérünk családja nagy nélkülözéseknek nézett elébe. De Isten, aki nem enged bennünket feljebb kísérteni mintsem elszá-

A pogány misszióink fenntartása
javarészt az

• **A** • **H** • **M** •
-tól
függ.

Kintlevő misszionáriusaink és bennszülött
testvéreink szívszorongva várják mun-
kánk eredményének jelentését.

A távolból felénk forduló tekinteteket ne
veszítsük szemünk elől, midőn naptáraink-
kal kiindulunk.

Ne álljunk meg a célig!

***1927 október 29-től
december hó 15-ig.***

Tagonként 15 darab!

vedhetjük, meghallgatta k. atyánkfia imáját is és csodálatos módon juttatta ismét keresethez.

Az egyik géptulajdonos cséplőgépe elromlott és sem a gépésze, sem a kihozott mechanikusok nem bírták elindítani. Végül megállapították, hogy rossz a gép gyújtó-szerkezete, s annak kicserélése tetemes költségbe kerülne. Erre a géptulajdonos mégis elment testvérünkhöz, aki más éveken minden zavar nélkül tudta kezelni a gépet és megkérte őt, hogy próbáljon ő valamit vele tenni. Az atyafi 2 mm buzát kért munkájáért és a gépet meg is indította. Erre a gazda elbocsájtotta új gépészét és újból régi gépészét, atyánkfiát szerződtette a gép mellé. A testvérek dicsőítették Istent, kinek útjai oly felfoghatatlanok és kikutathatlanok.

Lázár Sándorné

Futó gondolatok nagy elvek felett.

Az uralom nem tévesztendő össze a vezetéssel. A mennyei kenettel bíró emberek ne legyenek kenetteljesek.

Hogy egykor a Bárányt követhessük minden-hová, már itt és most kell követnünk őt.

A világiasságnak legbiztosabb ellenszere a másvilágiasság.

Az állás nem teszi önmagától bölcsé a betöltőjét.

Az irások a hit és nem a kíváncsiság kielégítésére lettek adva.

A világ divatja és módszerei a világ bűneibe vezetnek.

Az nem lehet igazi munkás, aki lágyítja üzenetét a népszerűség végett.

Az evangélium Istennek ereje, hogy megment sen embereket oly dolgok cselekvésétől, melyeket szeretnének abbahagyni, de nem tudják.

Bírhatsz valaki teljes hittani tudással és mégis elveszett bűnös lehet; ez az a régi kísérlet, amelyet annyian próbáltak, t. i. jónak lenni Isten nélkül.

Minél nagyobb a prédikátor, annál inkább eltűnik a hallgatók szeme elől, hogy Urát és annak igazságát érzék a tekintetek.

Nem érdemes az utcát keresztezni, hogy egy embernek bálványát összetörjük, de érdemes vele akár körülutazni a földet és elmondani neki Jézus történetét.

A tiszta jellem oly drága, hogy nincsen ára. Ha megszerezted, ne rejtsd magadba.

Szombatiskola.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

A szombatiskola jelentősége a gyülekezet-ápolásnál.

A szombatiskola művünk egyik legfontosabb berendezése. Míg más vallásos szervezetek tagjait csupán prédikációk és beszédek tartása által igyekeznek tanítani és lelki fejlődésüket előmozdítani, addig mi — ezeken kívül — az *önoktatás* rendszerével is bírnak, amely jól kidolgozott biblialeckék alapján történik. Jézus azt mondja tanítványainak: «Kutassátok az Írásokat.» János 5, 39. A szerecsenországi komornyik, bár mély meghatottsággal olvasta Ésaiás prófétát, mégis mikor Fülöp megkérdezte tőle: «Vajjon érted-e, amit olvasol? sajnálattal volt kénytelen felelni: «Mi módon érthetném, hacsak valaki meg nem magyarázza nekem?» Ap. csel. 8, 30—31. Ritkán van kéznél prédikátor, éppen akkor, amikor magyarázatra volna szükségünk. Kivételt képezett a szerecsenországi komornyik esete, amikor a Szentlélek küldött tanítót. De az a Lélek, aki a szombatiskolában Isten Igéjéhez a megértés kulcsát tanulás által megszerezte, az maga is segítségül szolgálhat más, bibliai kérdések felett töprengő lelkeknek. A prédikátoron kívül a szombatiskolai tanítónak is igen fontos szerep jutott a lelkek gondozásában. Ő képezi ki osztályainkban a testvéreket. A lélek kincseiből ő hoz elő «alkalmas időben való eledelt».

A szombatiskolai tanító hasonlatos egy vendégfogadó gazdához, aki éléskamrájában tartott eledeléből vendégeinek jó ebédet készít. Minthogy nagy fontossággal bír az ételek elkészítése, azért nagy gondot is fog arra fordítani, hogy félig megfőtt vagy elsózott ételt fel ne szolgáljon. A továbbiakban sok függ attól is, hogy az ételek hogyan vannak megválogatva, összeállítva, mivel az előbbiektől függ a jó emésztés, az utóbbiaktól pedig a vendégek jó közérzete. Ha a vendégek vidám és derűs arccal fogyasztják el táplálékukat, nem pedig gondokkal terhelve vagy felindult állapotban, akkor az emésztés sokkal simábban megy végbe. Ezért fontos az is, hogy a vendégfogadó gazda barátság-

gosan bánjon vendégeivel és az ételeket ügyesen szolgálja fel. Az emberek oly különbözők s ezért kívánják is, hogy egyénileg kezeltessenek. A szombatiskolai tanító ezért egyenként tanulmányozza és vegye figyelembe tanulóinak lelki állapotát és igyekezzen Isten Igéjéből kinek-kinek a megfelelő táplálékot nyújtani. Neki tudnia kell, hogy kinek adjon tejet, kinek pedig kemény eledelt. Zsid. 5, 12—14.

Pál apostol Zsid. 13, 17-ben egy intelmet közöl a gyülekezettel: «Engedelmeskedjete elöljárótoknak és fogadatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre.» A szombatiskolai tanító tehát *őrizője is a lelkeknek*. Ő ügyel a gondozására bízott tanulók lelki állapotára és nem mondja: «Avagy őrizője vagyok én az én atyámfiaimnak?» 1. Mózes 4, 9. Ha tanulóinak lelke felett igazi őriző akar lenni, úgy tapasztalatból kell ismernie a keresztyén útjában fekvő összes nehézségeket és veszélyeket. Neki Krisztus kegyelme által meg kell mentve lennie azokból, mert csak akkor lesz képes helyes, komoly s mégis szeretetteljes módon az ugyanazon lelki veszélyekben forgó tanulókat szeretettel és benyomásteljesen inteni és azokból megmenteni. Csak így lesz a lecke élet és lélekké az osztály számára. Aki az ő tanulóit «megleckézteti», az nem cselekszi Isten akaratát. Az ilyen sem nem vendéglátó gazda, sem nem őrizője a lelkeknek, sőt az osztálynak egyik-másik tagja megbotránkozik benne és elmarad a szombatiskolából.

Az igazi szombatiskolai tanító *vigasztaló* is legyen. Az Ur azt mondja Ésaiás próféta által: «Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok barátságosan Jeruzsálemhez.» A viszonyok nyomása mind nagyobb lesz. Testvéreink, akik oly különböző nehézségekkel kénytelenek küzdeni, sokszor elfáradtan jönnek a szombatiskolába. Ezeket vigasztalni kell az Isten Igéjével. Ezeknek minduntalan barátságos és részvételteljes módon kell megmutatni az erőforrást. Helyes szemlélés közben minden lecke nyújt vigaszt és bátorítást.» A «Vigasztaló» által áldásossá tett lecke-tanulmányozás a szombatiskolát áldás forrásává teszi. Így lesz a szombatiskolai tanító *a lelkeknek gondozója*.

«A szombatiskola a mű egyik azon része, amely oly derék, belátásteljes férfiak és nők hiányában szenved, akik kötelezve érzik magukat Isten előtt arra, hogy adományait kihasználják, nem arra, hogy azokat csillogtassák vagy hiú dicső-

ségre vadásszanak, hanem hogy jót tegyenek.»
White E. G.

Albrecht József

Ifjúsági osztály.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

Hét szabály keresztyének részére.

1. Sohase hanyagold el a naponkénti titkos imát; és ha imádkozol, gondold arra, hogy Isten, aki jelen van, hallja imádat. «Mert aki Isten elé járul, annak hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.» Zsid. 11, 6.

2. Sohase hanyagold el a naponkénti bibliavetést; és hogy ha olvasod, emlékezz meg arról, hogy Isten az, aki beszél hozzád és hogy szavában hívén, cselekedd meg, amit mond. Azt hiszem, minden elgyengülés ezen két szabály elhanyagolásával kezdődik. «Kutassátok az Írásokat.» Ján. 5, 39.

3. Sohase kérj Istentől olyasmit, amire nincs szükséged. Mondd meg neki az igazat magad felől, akármilyen rossz színben tűnsz is fel előtte; és azután kérd, hogy Krisztusért bocsássa meg bűniedet és tegyen olyanná, mint amilyennek lenned kell. «Az Isten lélek és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják őt.» Ján. 4, 24.

4. Ne muljon el egy nap, hogy Jézusért valamit ne tennél. Minden este gondold arra, hogy mit tett érte Jézus, azután kérdezd magadtól, mit tettél te Ő érte? «A hit, ha cselekedetei nincsenek, megholt önmagában.» Jak. 2, 17.

5. Ha valaha bizonytalan leszel egy dolog jó vagy rossz volta felett, úgy menj szobádba, borulj le és kérd Istennek áldását arra a dologra. Ha ezt nem teheted, akkor a dolog rossz. «És mindent, amit csak cselekesztek, szóval, vagy tettel, mindent az Ur Jézusnak nevében cselekedjetek.» Kol. 3, 17.

6. Sohase mintázd keresztyény mivoltodat a keresztyényekről és ne gondold azt, hogy mivel más emberek úgy cselekszenek, neked is szabad úgy tenned. Te kérdezd magadtól: Hogy akarja az Üdvözítő, hogy cselekedjek? «Nem merjük magunkat azokhoz hasonlítani, akik magukat ajánlják.» 2. Kor. 10, 12.

7. Sohase higgy érzelmeidben, ha ellenkeznek Isten Igéjével. Kérdezd magadtól: «Igaz lehet-e,

amit érzek, ha Isten Igéje igaz?» S mivel mindkettőnek nem lehet igaza, higyj inkább Istennek és hadd legyen a te önszíved hazúg. «Inkább Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug.» Róm. 3, 4. «Aki nem hisz az Istenben, hazuggá tette őt.» 1. Ján. 5, 10.

Ahogy némely gyermek atyjáról gondolkodik.

12 éves korban: «Az én atyám nagyon okos, mert mindent tud.»

15 éves korban: «Atyám mégsem annyira böles, mint én gondoltam, sok mindent nem tud.»

20 éves kor körül: «Atyám tulajdonképen nagyon keveset tud, mi manapság sokkal többet tanulunk.»

25 éves kor körül: «Valóban nagyon szomorú, hogy atyám mennyire visszamaradt, többé már nincsen a kornak magaslátán.»

30 év körül: «Az én atyám mégis csak okos ember, és sok tekintetben nagyon egészséges nézetei vannak; sokkal többet tanult, mint én gondoltam, és ítéletével sokszor a fején találja a szöveget.»

35—40 éves korban: «Tiszteletben kell tartanom édesatyámat, mégis csak nagyon értelmes ember; nem engedi magát az idő minden áramlatától befolyásolni, hanem alaposan átgondol mindent s így erős és tiszta álláspontot nyert.»

Isten.

Kevés öröm a mi sorsunk
Sok bánat a végzetünk.
Ködben, árnyban indulunk el
S gyakran el is tévedünk.
Fenn az égen nincsen csillag
Előttünk nincs semmi jel
De az Isten lát bennünket
S ha lesújtott; fölemel.

Pusztta tájon kétség üldöz
Metsző szél szemünkbe vág
Megkinoz a keserűség
Elgyötör a szomjúság
Felsikoltunk néma minden
Még csak visszhang sem felel
De az Isten lát bennünket,
S ha lesújtott; fölemel.

Merre van a védő karja?
Nagy jósága merre van?
Csak bolygunk a pusztta téren
S nyomunk elvész nyomtalan
Sehol semmi! Leroskadunk
Lelkünk tört reményivel;
De az Isten lát bennünket
S ha lesújtott; fölemel.

Célhoz értünk. Im, előttünk
Csöndes révül egy sír áll
Belebukunk s menthetetlen
Elföd az éj, a halál.
Ám az éjből sírhomályból
Ébredésnek lenni kell
Isten az, ki lehajol ránk,
S szözatával fölemel.

Könyvterjesztés.

E rovatért WICKLEIN ALFRÉD felelős.

Jelentés a friedensau i könyvevangélista gyűlésről.

Július 17—24 ig a friedensau i iskolában a három német Unió összes könyvevangélista vezetői összejövetelt tartottak fontos pontok megbeszélése céljából, az Európai Divízió könyvevangélista vezetőjének elnöklésével. Képviselve volt még ezenkívül Magyarország, Jugoszlávia és a hamburgi kiadóhivatal. Nagy örömeinkre szolgált, hogy Conradi atyafi, az unió előljárók és nagyszámú területi előljáró is jelen volt.

Az európai gazdasági hanyatlás dacára a könyvterjesztés szép fejlődést mutathat fel. 1926. év folyamán az európai kiadóhivatalok kerek 7 millió pengő értékben küldtek szét iratokat. Ebből a hamburgi kiadóhivatalra és lerakataira 4 millió pengő esik. A németországi jó előmenetelt jobbára a könyvevangélista-vezetők összejöveteleinek tulajdoníthatjuk; mert itt minden lehetőség megbeszélés tárgya lesz, ami a könyv- és iratterjesztés előmozdítását szolgálhatja. Az összes vezetők egyöntetűen meg voltak arról győződve, hogy manapság nemcsak hogy jól lehet az iratokat terjeszteni, hanem hogy azt jelentékenyen fejleszteni is lehet. Különböző atyafiak kimutatták a Szentírásból, hogy mit volt képes fenni Isten a megszentelt vezetők

által és hogy mit képes tenni még ma is. Inkább mint valaha, vágyakoztunk arra, hogy ilyen embereké váljunk.

A megfelelő könyvevangélisták kiválasztására és megtartására különös gond lett fordítva, mint az a határozatokból is kitetszik.

A friedensauai összejeövetel idejére esett Bőx atyafi 25 éves könyvevangélista jubileuma is. Mindnyájan örvendtünk, hogy személyesen közölhettük vele szerencsekívánatainkat és kívántuk neki, hogy Isten továbbra is tartsa meg őt a mű nagy áldására az Európai Divízió területén. Conradi atyafi, sajnos, csak kevés ülésünkön lehetett jelen, mivel időközben megbetegedett. Valószínűleg romániai útján szerezte betegségét, ahonnan ép akkor érkezett közénk. Hála az Urnak, néhány nappal később teljesen felépült. Lelkesítsen bennünket munkakedve és a Megváltóhoz és művéhez való odaadó szeretete.

Az alábbiakban közlünk néhány határozatot, melyeket időközben az Uniók is elfogadtak:

I. Pál apostol szava: «Növekedjetek pedig az Ur művében» — a mi könyvterjesztésünk fejlődése és fennmaradása szempontjából rendkívül nagy fontossággal bír. Egyhangúlag lett hangsúlyozva, hogy csak olyan könyvevangélisták tarthatnak ki a munkában,

1. akik igaz keresztények;

a) imaéletet élnek,

b) naponként a Bibliát tanulmányozzák,

c) igazi missziószellemmel bírnak;

2. akik kereskedelmi tudásukat tovább képezik;

a) az előnyomtatott könyvbemutatók pontos elsajátítása által,

b) az eladás művészetéről szóló, saját és idegen kiadású könyvek tanulmányozása által;

3. akik az időt kihasználják azáltal, hogy nemcsak az egész idő alatt házról-házra dolgoznak, hanem hogy szabad idejüket is felhasználják a továbbképzésre.

II. Hogy a könyvterjesztést nem megfelelő erővel túlságosan meg ne terheljük, az alkalmi könyvevangélisták számára 55 pengőben lett határozva az elérendő legkisebb forgalom megállapítva. Hivatkozunk még e mellett a könyvterjesztési feltételek 2. szakaszára is, ahol többek között ez is olvasható: «Alkalmi könyvevangélisták csak a szükség szerint nyernek alkalmazást.» K.

A Generálkonferencia téli ülésének határozatai Glandban.*

A Generálkonferencia bizottságának jan. 11–19. tartó glandi ülésén a kiadóügyek bizottsága részéről az alábbi határozati javaslatok lettek előterjesztve a könyvterjesztés munkáját illetően:

Mivel a nyomtatott szó az üzenet hirdetésének egyik legjobb és legfontosabb eszköze, nagyobb súlyt kell fektetni megfelelő erők kiképzésére és azoknak a könyvterjesztés művében való megtartására; ezért ajánljuk:

1. Hogy a könyvevangélisták kiválogatása nagyon gondosan és az alábbi előfeltételek figyelembevételével történjen:

a) ajánlás a gyülekezet részéről írott vagy előnyomtatott alakban és hűség az Urral és a gyülekezettel szemben való köteleességeket illetően;

b) Ezen hivatás állandó folytatásához elégséges egészség.

2. Ahhoz, hogy a könyvevangélista magasztos hivatásának eleget tudjon tenni, szükségesek:

a) őszinte munkálkodás Krisztus szellemében,

b) jó befolyás ruházat és magaviselet által,

c) a munkaidő hűséges kihasználása,

d) a kiadóval szemben való eladósodás elkerülése,

e) a szabad idő és különleges alkalmak felhasználása a tudás gyarapítására és kimélyítésére.

3. Hogy könyvterjesztésünket lehetőleg magas színvonalra emelhesük, szükséges, hogy misszióiskoláink megfelelő könyvevangélisták kiképzésére hasonló gondot fordítsanak, mint a prédikátori hivatást követők kiképzésére:

a) hogy ilyen módon jó előképzettséggel rendelkező és a területen eredményesen munkálkodó könyvevangélista-vezetők legyenek kiképezhetők a saját és az idegen területek számára;

b) hogy ilyen hivatásszerűen kiképzett könyvevangélisták révén más gyülekezeti tagok is bátorítást nyerjenek ezen hivatás választásához és hogy megmutassák nekik, miszerint szorgalom, odaadás és állandó továbbképzés megfelelő életfenntartást biztosítanak.

c) Ezért misszióiskoláinkat felkérjük, hogy ezen cél elérése érdekében — a könyvevangélista vezetőséggel szoros összeköttetésben — megfelelő tevékenységet dolgozzon ki.

d) Iskoláinknak megfelelő anyagot fogunk juttatni, hogy a tanulóknak megmutassuk, milyen fontos helyet foglalt el az evangéliumi könyvterjesztés az elmúlt évszázadok minden nagy mozgalmában, melyből azután láthatóvá válik, hogy mit lehet a mi időnkben is a könyvevangélisták által létrehozni.

* **Megjegyzés.** Mivel könyvevangélista-csoportunk állandó növekedésre kényszerül és mivel mi ismétlenül minden alkalmat megragadunk, hogy festvéreinket ezen élet-

hivatás választására bátorítsuk, ezért fontos tudni, hogy a mű vezetőségének szemeiben ezen hivatás milyen magasra lesz értékelve. Ezért az 1. és 2. pontokra különösen nagy figyelmet fordítsunk.

A 3. pont alatt közöltek a mi országunk szempontjából nem igen jönnek tekintetbe, mégis megmutatja nekünk, hogy más országokban misszióiskoláink is részt vesznek a könyvevangélisták kiképzésében.

W.

Külmisszió.

Hiányzó misszió-alapok.

(Jelen sorokat egy amerikai lapból vettük ki, mely siralmasan beszél a misszió alapok csökkenéséről és annak okairól. Legyen ez a cikk buzdításunkra és tanulságunkra. Így járnak azok a felekezetek, ahol a missziómunka meghalt. S. K.)

Az észak-amerikai külmisszió társaság nemrég egy füzetet adott ki, melynek címe: «A misszió lelkesedést nem lehet semmivel helyettesíteni.» A könyvecskében elmondja, hogy a bizottság, mely a legnagyobb költségvetéssel dolgozott az összes külmisszió társulatok között, kénytelen volt 40%-os csökkentést kerestülvinni az 1926. évi költségvetésében. Egy másik külmisszió társaság bizottsága azon szomorú ténnyel volt kénytelen számolni a költségvetés összeállításánál, hogy az elmúlt évben előirányozott bevételnek csupán 70—75%-a folyt be. A szomorú tény az, hogy ezek a sok millió tagot számláló felekezetek alig néhány ujoncot küldenek ki az idén a távoli területekre sőt egynéhányat a kintlévők közül visszahívnak. Mindez azért, mert odahaza kevés adakozás folyik be.

Örömmel jelenthetjük, — nem azért, hogy dicsekedjünk, hanem, hogy Istent dicsőítsük, — hogy közösségünk mind nagyobb súlyt helyez a külmisszió munkára és hogy 1926-ban a hetednap Adventisták közül 300 új misszionárust küldtek ki a területekre vagyis többet, mint az összes észak-amerikai egyesült államokbani protestáns felekezetek.

Igaza van a fent említett kis könyvecskének. «Misszió-lelkesedést nem lehet semmivel helyettesíteni.» Sajnos ez a misszió-lelkesedés haldoklik a protestánsizmus kebelében, mivel Jézus Krisztusnak tiszta evangéliuma össze lett olvasztva különféle emberek csinálta feltevésekkel és tanokkal.

Képek és hasonlatok.

A vallás értékelése. Ha egy vallás fontos, akkor az mindennekfelett fontos. Ha valami, akkor minden. Ha hamis, add fel; ha igaz, szeresd azt őszintén. Egy példa: Egy illető hiszi, hogy ő bír a világ legjobb almájával, meghívja ezért szomszédját, hogy jöjjön és kóstoljon belőle. Az azonban semmi áron sem akar jönni, végre mégis megmondotta az okát: «Be kell vallanom, hogy amint egy nap az ön kertje előtt elhaladtam, láttam néhány almát a földön heverni. Félre hagytam magamat vezetni és egyet felemeltem, de az oly savanyú volt, hogy nem emlékszem annál valaha is savanyúbbat enni. Köszönöm meghívását, de nékem életem végéig elég volt belőle.» «Ó, az nem irányadó,» — mondotta a kert tulajdonosa, — meg kell önnek mondanom, hogy én mérföldnyi utat tettem meg ezen savanyú alma fellelése végett. Ezen fákot éppen a kert szélén ültettem el, gondolván, hogy ez a legjobb eszköz a vásott gyermekeket a lopástól visszatartani. De ha ön akarná, szeretném önt a kert mélyébe bevezetni és már a második-harmadik sor után édességet és illatot fog találni, melyben gyönyörködhetik.» «Én látom» — mondotta a szomszéd — «én látom.»

A vallás külseje az ő parancsolataival, büntetésével, a megtérés követelésével, önmehtagadással a savanyú gyümölcs a képmutatók távoltartására. Ó, ha te azonban hitben azon örömhöz tudnál közelíteni, amely Jézus Krisztusban van, ha egész szivedet mennyei célok felé irányítanád, egész más felfedezéseket fogsz találni; kimondhatatlan és dicsőséges örömmel fogsz örvedeni.

Ész és hit. Két utazóval hasonlítható össze: a «hit»-et egy egészséges, erős férfival, aki fáradtság nélkül tud nagy utakat megtenni, és az «ész»-t egy kicsiny gyermekkel, amely csak nehézségekkel tud néhány lépést tenni. Egy bizonyos napon mondja az ész a hitnek: «Ó, jó hit, engedd, hogy együtt utazzunk.» A hit válaszolt: «Ó ész, te fogsz tudni vélem lépést tartani?» Mégis megkísérlik; mindketten együtt törnek előre, de csakhamar észlelik, mily nehéz együtt előre jutniok. Ha egy mély folyóhoz érkeznek, mondja az ész: «Itt én nem tudok keresztülgázolni!», mialatt a hit énekelve általmegy. Ha egy magas hegyhez értek, az ész ugyanazon panaszhangot kezdi; és minden ilyen esetben, ha a hit nem akarja az észet teljesen el-

hagyni, kényszerül azt hátára venni és — «mily nehéz teher az ész a hitnek.»

A Szentírás tudománya. Jézus Kr. tudománya minden tudományok legjelesebbike. Senki se forduljon el a Bibliától, mert az nem a tudomány és bölcsesség könyve, mert ez tele van tudományokkal. Szeretnél astronomiát tanulmányozni? A Biblia beszél néked az igazság napjáról és a bethlehemi csillagról. Botanikát akarsz-e tanulni? Itt találsz elbeszélést a híres sárosi rózsáról és a mező lilimáról. Avagy geológia és mineralógia érdekelnek-e? Azt is tanulhatod itt, mert olvashatsz az örökkévalóság sziklájáról, a fehér kőről, amelyre olyan név van írva, amelyet senki sem ismer, csak aki megkapja. Vagy talán a történelemhez van kedved? Itt találhatod az emberiség történelmének legrégebbikét. Bármelyik is legyen a te kedvenc tudományágad, jöjj s megtaláld a Bibliában. Jer és igyál a tudás és bölcsesség eme csodálatos forrásából és te bölcsnek fogsz találni a boldogságra (üdvözülésre).

A bűnt helyesen kell megítélni. Sohasem szabad a bűnt a következményei nyomán megítélnünk, különben nagy hibát cselekszünk. Egy váltóállító a vasutnál nem állítja be helyesen a váltót, egyik vonat a másiknak szalad és emberek százai életüket veszítik. Mindenki el fogja őt ítélni gondatlansága miatt. De tegyük fel, hogy egyáltalán elfelejtette volna a váltót beállítani és egy valami csoda által az összeütközés mégis kikerültetett volna. A váltóállító mindkét esetben egyformán bűnös lenne. Nem a bekövetkezett kár jelenti a bűn nagyságát, hanem maga a tett. Ha te jogtalanságot cselekszel, még ha azáltal egy egész népet élelmezni is tudnál, mindazonáltal bűnt követél el. A jogtalanság Isten törvényének megtöréséből áll.

A bűn előrehaladása. Az araboknak van egy meséjük, amely szerint egy teve egy sátor elé ért, ahová betolta az orrát. Mivel nem talált ellenállásra, egy lépéssel beljebb hatolt. Amint még mindig nem lett visszaszorítva, testének felével belépett a sátorba s kissé később teljesen benn volt. Akkor mondá az arab a tevének: «Két lakó számára kicsiny ezen sátor.» Erre a teve így válaszolt: «Ha ez úgy van, jól fogod tenni ha a tábort elhagyod.» Ugy jön a bűn mind beljebb és beljebb a szívbe, míg végre azt teljesen elfoglalja és hatalmába ejti.

Gyanus dicséret. Midőn egyszer egy rossz

ember Sokratest dicsérte, mondotta a filozofus: «Csak azt szeretném tudni, mi rosszat cselekedhetem, hogy ezen ember jót beszél felőlem.» Ha bűnös ajkak a Megváltót dicsérik, elkezdhet az ember félni, de ha rágalmazzák és kinevetik őt, úgy érezzük, hogy ez az egyedüli hódolat, melyet a bűn Krisztusnak hozhat.

Golgotha értéke. Mody említi, hogy Amerika prairiein száraz időben a fű néha tüzet fog. Néha láthatni a lángtengert kb. 20 láb magasságban nyílsebesen tova vágtatni, gyorsabban mint egy vadló vágtatni képes. Mit tehetnek az emberek akik ilyen esetben a mezőn vannak? Ők tudják biztos halálukat, ha valami módon nem vonják ki magukat a rettenetes láng hatása alól. Ők gyorsan meggyújtják a fűvet ott ahol állanak több helyen és egy nagy helyet teljesen leégetnek. És ezen helyen ahol a tűz már minden éghetőt leégetett, egészen biztosan állunk, mert az elvágató lángtenger amely itt már semmi felemészteni valót sem talált elkerülni e helyet és az embereknek akik itt állanak, nincsen mitől félniök, hanem teljesen biztosak, ha a forró levegőt érezniök is kell. Egy ilyen hely Golgotha.

A szükséges segítség. Egy chinai prédikátor mondotta: Egy ember egy és sötét mélységbe esett és ott feküdt a piszkos, nedves talajon, sóhajtozott és teljesen tehetetlennek érezte magát felegyenesedni és magát ezen helyzetből kimenteni. Ekkor Kontneius haladt el mellette s közeledett az árok széléhez, letekintett látta a szegény embert és mondotta: «Szegény ember nagyon fájlalom a te esetedet de miért is vagy olyan otromba oda beleesni. Egy jó tanácsot akarok néked adni, ha ismét ki tudnál jönni tekints szét, hogy még egyszer bele ne essél.» Egy budha pap jött arra, látta a szegény embert és mondotta: «Szegény teremtmény fáj nekem téged itt látnom. Én hiszem, hogy segíthetnék néked, ha legalább a gödör feléig fel tudnál mászni.» De az ember tehetetlenül feküdt ott tovább. És akkor jött a Megváltó és hallotta a szegény kiáltását. Ő odament az árokhoz, leszállott annak mélyére, fölemelte az elesettet, vállára vette és kihozta őt. Azután megtisztította őt a reáragadt piszoktól és mondá: «Menj el békességgel és ne vétkezz többé.»

A becsvágyat az egész világ sem elégti ki. Erre vonatkozólag alig találhatnánk jobb példát, mint Nagy Sándorét. Bár az ő országának is voltak határai, mégis mondhatta felőle, hogy ő a né-

peket, akik hozzá tartoznak nem ismeri. Fegyveres emberek milliói állottak rendelkezésére. Alová csak tekintett pillantása törvény volt. S most lásd ezen N. Sándort sírni! Igen ő sír, hogy nincsen még egy másik világ is, amelyet legyőzhetne. A becs-vágy (legyőzhetetlen), kinem elégíthető és soha sem tehet boldoggá.

Képmutató vallomás. Mi nem akadályozhatjuk meg a képmutatók felléptét, de ez egy bizonyítéka annak, hogy az igaz kereszténységet érdemes birtokolni. Ha nemrégiben egy hamis pénzdarabot kaptál kijelenté-e, hogy: «Minden pénzdarab hamis, ezentúl nem fogadok el belőle többet?» Ó nem, hanem csak elővigyázatosabb leszel; de azal teljesen tisztában leszel, hogy sok valódi pénzdarabnak kell forgalomban lennie, különben a hamisítók nem készítenének utáztatokat. Soha sem fizetődne ki a képmutatás, ha nem elég való keresztény lenne. ahhoz, hogy képmutató és valódinak tessék.

Halálozás.

1927 április 6-án halt meg Jászberényben özv. Pesti Jánosné testvérnőnk. Öt évvel ezelőtt kötött szövetséget az Ur Jézussal a szent kereszttség által, s azóta jászberényi gyülekezetünknek hűséges tagja volt. Az Ur legyen gondozója a visszamaradt árváknak, testvérnőnknek pedig legyen része majd az igazak feltámadásában. Jel. 14, 13; 20, 6. Testvérnőnk 35 éves korában húnyt el. Mivel hozzátartozói nem engedték meg, hogy mi temessük el, eunélfogva a református lelkész tartotta felette a gyászbeszédet.

Fodor András

A gyulai kórházban július 7-én hosszadalmas betegeskedés után elhunyt Hám Ferenc atyánkfia Kevermesről, 24 éves korában. Egy év előtt még Mestere szolgálatában állott mint könyvevangélista. Szívében az utolsó percig megőrzött adventreménységgel szenderült el, és mi reméljük, hogy ama napon viszontlátjuk majd őt.

Alulírott beszélt a gyulai kórházban és a sírnál az összegyültekhez és hozzátartozókhoz ezen reménységünk felől.

Tulaszevszky Károly

Megjelent „Az Idők Jelei“ 3. száma, melynek tartalma ezúttal kivált az ifjúság és a vallásos nevelés ügyét van hivatva előmozdítani, miként az alább című cikkekből is kiviláglik:

Az erkölcsi nevelés fontossága. —
 Másokért mindent, magamért semmit.
 — Jézus a gyermekek és anyák barátja. —
 Ifjúság és szórakozások. —
 A tökéletes hit. — Nincs helyed Jézus számára? —
 Keresztényi mértékletesség.

Címkép „Ifjúság-boldogság“ aláírással a tartalommal megfelelően egy fiatal áhítatos leányt ábrázol, belső illusztrációja is határozottan előnyére válik a tetszetős kiállításnak.

Eszközöljetelek belőle kedves testvérek minél nagyobb számú megrendelést, hogy a benne foglalt értékes tanítások minél több embernek szerezzenek lelki felüdülést.

A magyar Unió belmisszió osztálya a téli időszak missziótevékenységének előmozdítása és megkönnyítése céljából

„Rövid Bibliaórák“

(Vázlatok elfoglalt emberek számára)

címmel 29 drb különálló lapon, beszélgetések formájában összeállított és jegyzetekkel ellátott diszpozíciót ad ki. Ezáltal egy régi szükséglet lesz kielégítve és lehetősége nyílik minden tag-nak, a jövőmondás lelke által oly nagyon hangsúlyozott személyes bibliamunkára. Az összes lapok erős kartonborítékban nyernek elhelyezést. Nagyságuk olyan, hogy a zsebbiblia-ban észrevétlenül elfér, s így kiválóan alkalmas az idegenekkel és barátkozókkal való bibliaórák tartására.

Az egész sorozat ára:

1'20 P

Megrendelhető a traktát fiók által.

Felelős szerkesztő: STREISINGER BÉLA

Kiadja

A H. N. ADVENTISTÁK MISSZIÓ-TÁRSULATA
 MAGYARORSZÁGI UNIÓ

Egyes szám ára 50 fillér.

NR. 2150 S ILTUK NEMZETKOZI KIADÓRIVATALA NYOMDÁJA, BUDAPEST.